

Bir Annenin Adaleti

– V.AliKızıltepe · 15 Şubat 2021

Pardösünün iki açık düğmesini de ilikledi. Yakalarını kaldırıp insanın içine işleyen soğuktan kulaklarını ve yüzünü korumaya çalıştı. İki adım daha yanaştı. Ellerini pardösünün cebinden çıkarıp havaya kaldırdı. Önce Fatıha okudu. Ellerini yüzüne götürüp, çehresine sürdü. Yeniden ellerini açıp bildiği tüm duaları okudu. Usulca eğildi ardından. Mezar taşına dokundu. Ordaymış gibi, aşağıda kendisini dinliyormuş gibi seslendi;

“Anam. Canım anam. Anlayamadım seni, sitem ettim, kızdım küstüm suçladım seni. Affet anam.” Bir müddet öylece kaldı.

“Baba üşüdüm” dedi oğlu. Onun sesi ile kendine geldi.

“Tamam oğlum. Amcanı da ziyaret edelim öyle” dedi. Yanına yaklaştı oğlunun. Montunun fermuarını yukarı doğru çekti. Beresini düzeltti. Atkısını iyice boynuna doladı.

“Şimdi üşümezsin” dedi. Kendisi önde oğlu arkada ufak adımlarla yürümeye başladılar. Ulu çınar ağaçları, rüzgârın oluşturduğu ıslık sesi, insanın içine işleyen bir soğuk. Mezarlara takıldı Akif Beyin gözü. Ad, soyad, doğum tarihi, ölüm tarihi. “Yok” dedi kendi kendine. “Ölümün yaşı yok.” Kimisi 5 yaşında kimisi 15 yaşında, kimisi 95 yaşında gitmiş. Birkaç dakika sonra kardeşinin mezarına gelmişlerdi. Diz çöktü. Mezar üstünde çıkmış yabancı otları temizledi. Kardeşinin çehresini okşar gibi okşadı mezar toprağını. Ellerini açtı sonra. Bildiği tüm duaları okudu kardeşi için. Anıl Asiltürk. Doğum; 06.08.1987, Ölüm 21.10.2008. Onun da mezar taşına dokundu. Okşadı, sevdi. Aşağıda dinliyormuş gibi onunla da konuştu, anlattı.

“Baba üşüdüm.”

“Tamam oğlum” dedi. Kalktı. Usul usul arabaya doğru yürümeye başladılar. Arabaya geldiler.

“Geç kaldınız, üşüdü Ebru” dedi eşi.

“Anca işte. Anıl’ı da ziyaret ettik.” Dedi Akif bey. Derin bir nefes çekti eşi.

“Allah rahmet eylesin. Bizde buradan dualar ettik ikisine de” Arabayı çalıştırıp yola koyuldular. Uzunca bir süre kimseden ses çıkmadı. Bir süre sonra oğlu söze girdi.

“Baba bu yaz tatile nereye gideceğiz”

“Bu yaz gidemeyeceğiz tatile oğlum. “

“Niye ki”

“Ablan Ebru’nun Ankara’da tetkik ve tedavileri var. Sonra bu yaz yoğun bir fizik tedavi programı var ablanın. “

“Of baba ya, tatile de mi gidemeyeceğiz artık.”

Bu isyan sonrası Akif Beyin yıllar öncesine gitti akli. Çocukluk günlerine. Hiç sevmediğini düşünürdü kardeşi Anıl’ı. Kendisinden beş yaş küçüktü. Hasta doğmuştu. Otizmlidi. Anıl doğmadan tüm ilgi, alaka kendisinin üstünde idi. Annesi, babası tüm zamanını kendisine ayırırlardı. Her hafta sonu annesi parka götürürdü. Oradan alışveriş merkezine giderlerdi. Annesi ne dese yapar, ne istese alırdı. Odası oyuncaklarla doluydu. Babasının aslan oğluydu. Sırtına çıkarır, oda oda onu gezdirir, kahkahalarla

gülerlerdi. Ta ki Anıl doğuncaya kadar. Anıl doğduktan sonra bir kenara itildiğini hissetmişti. Hastaneler, ilaçlar, tedaviler. Evde tek konuşulan konu artık Anıl olmuştu. Annesi artık onu hafta sonu parklara götürmüyor, babası sürekli onunla oyun oynamıyordu. Hatta artık ailece lokantaya gidemiyorlar, misafir alıp, misafirlğe dahi pek gidemiyorlardı. Her şeyin sorumlusu Anıl'dı. Annesi ve babasına karşı garip bir öfke duyuyor, kardeşi Anıl'ı ise bir türlü sevemiyordu. Yaşı ilerledikçe Anıl yüzünden hayatlarının kısıtlanmasını artık sesli olarak annesine ifade ediyor, sürekli Anıl ile ilgilendikleri, kendisi ile ilgilenmedikleri için annesini suçluyordu. Yıllar böylece geçmiş, bundan on iki yıl kadar önce kardeşi Anıl, henüz 21 yaşında otizme eşlik eden birkaç hastalığı sebebi ile vefat etmişti. İki yıl sonra annesini de kaybetmişti. Annesinin o duası hep aklındaydı.

“Allahım Anıl'ın canını almadan benim canımı alma, yoksa ona kim bakar!” duası kabul olmuştu. Üzerinden yıllar geçmiş, evlenmişti Akif Bey. Önce bir kızı olmuş, ardından da bir oğlu olmuştu. Maalesef kızında SMA hastalığı gelişmiş ve gün geçtikçe yürüme kabiliyetini yitirmişti. Doğal olarak evdeki tüm ilgi, alaka kızı üzerindeydi.

Hani beş parmağından hangisi daha çok acırsa tüm ilgi alaka o parmak üzerinde olurdu ya, evlatlarda öyleydi. Tüm amaç, gayret o evladı kendi ayakları üzerinde durabilecek seviyeye getirmektir. İster istemez ilgi, alaka ihtiyaç duyan evlatta oluyordu. Yıllar önce bunu anlayamamıştı. Şimdi yaşayarak öğreniyordu. Evladın canı bir yansa, annenin babanın canı bin yanardı. Bunu zamanında anlayamamıştı da, ne çok kızmıştı annesine, babasına. Nasıl da nefret etmişti kardeşi Anıl'dan.

Haksızlığa uğradığını düşünürken nasıl da haksızlık etmişti.